

अभीषाक् m. pl. N. pr. eines Volkes MBh. 8, 127.
 अभीष्टतृतीया (अ० + तृ०) f. Bez. des 3ten Tages in der lichten Hälfte
 des Mārgaśrīsha Verz. d. Oxf. H. 71, b, 38.
 अभूतार्थ (अभूत + अर्थ) m. etwas Unmögliches Sāh. D. 443, v. 1.
 अभूताक्राण (अभूत + आ०) n. das Bringen einer falschen Nachricht,
 das Irreleiten DAṢAR. 1, 35. PRATĀPAR. 21, b, 7. 33, b, 6. Sāh. D. 363.
 अभूमिसाहय m. spielende Bez. der Lippe भूमि = धरा Erde, also अ-
 भूमि = अघर KĀVYĀD. 3, 118.
 अभेद (3. अ + भेद) m. Nichtverschiedenheit Kap. 1, 125.
 अभोग्य (3. अ + भोग्य) adj. was nicht genossen, benutzt werden kann
 (vgl. भोग्य): स्नेह MEGH. 111. n. im Sām̄khya Synonym von तन्मात्र
 TATTVA. 13, 39, 4.
 अभोजन pl. KATHĀS. 73, 217. Z. 2 lies 14, 3, 22 st. 14, 3, 20.
 अभ्यग्र adj. frisch: शोषित BHĀṬṬ. 6, 28. schnell ḌĀṆKH. ḌR. 8, 7, 20.
 Br. 16, 7.
 अभ्यङ्ग 1) तैलाभ्यङ्ग Spr. 4140. वृत्तः प्रसीदति प्रायः पादाभ्यङ्गेन न
 स्वयम् das Salben der Füße so v. a. das Begiessen der Wurzeln DRṢU-
 TĀNTAḢ. 77 in HAEB. Anth. 224.
 अभ्यञ्जक adj. der da salbt, einreibt: दन्तिणाभ्य० d. i. दन्तिणापादाभ्य०
 KATHĀS. 63, 165.
 अभ्यञ्जन 1) das Salben der Haare neben अञ्जन das Salben des Kör-
 pers BUĀG. P. 7, 12, 12. — Vgl. u. अञ्जन.
 अभ्यञ्जन्त्यं (von अभ्यञ्जन) adj. dem die Fussalbung zukommt TBh.
 1, 6, 8, 9.
 अभ्यङ्ग्य adj. zu salben, einzureiben: पाद KATHĀS. 63, 165. 167
 अभ्यधिक 2) स्नेह MBh. 13, 574. प्रीति 579. — 3) ईप्सिताभ्यधिक die
 Wünsche übertreffend KATHĀS. 33, 174. In Verbindung mit einem adj. so v. a.
 das adj. im compar.: न तेभ्यो ऽभ्यधिका सतः सति Spr. 4292; vgl. oben
 u. अधिक.
 अभ्यधिकम् MBh. 13, 580.
 अभ्यनुज्ञा 1) Erlaubniß und DAṢAK. in BENF. 188, 7 (पितुरभ्यनुज्ञया)
 hinzuzufügen. — 3) zu streichen und das Beispiel zu 1) zu stellen.
 अभ्यनुज्ञान lies Zustimmung, Erlaubniß st. Befehl, Aufforderung.
 अभ्यतर 1) a) अभ्यतरा च सर्वस्वे द्वापदी darin enthalten, mit einbe-
 griffen MBh. 2, 2282. — c) ज्ञान Spr. 4281. यस्य मन्त्रं न जानन्ति बाह्याश्चा-
 भ्यतराश्च ये weder die Fremden noch die Eigenen 4838. — d) geheim:
 क्लामु DAṢAK. in BENF. Chr. 180, 9. — Vgl. आभ्यतर.
 अभ्यतरदोषकृत् (अ० - 1. दोष - कृत्) m. Einer der im Lande Auf-
 ruhr stiftet, Staatsverbrecher VARĀH. BḢH. S. 48, 84.
 अभ्यतरायाम (अभ्यतर + आ०) m. eine best. von Krämpfen begleitete
 Nervenkrankheit SUḢR. 1, 234, 12. — Vgl. बाह्यायाम.
 अभ्यतराकरण n. das Einweihen Jmdes in Etwas (loc.) DAṢAK. in
 BENF. Chr. 180, 9.
 अभ्यर्चनीय adj. = अभ्यर्च्य Spr. 1434, v. 1.
 अभ्यर्षा 2) अभीर्षामधुवामभ्यर्षी in der Nähe, im Beisein Gtr. 1, 48.
 तत्सेरा ऽभ्यर्षी प्राप्ति KATHĀS. 60, 175. देवतागाराभ्यर्षावर्तिन् 67, 18. क-
 षीभ्यर्षाविदीर्षी so v. a. bis an's Ohr MĀLATIM. 78, 1.
 अभ्यर्चना, ० पौर्वाक्यैः mit bittenden Worten Sāh. D. 462.

अभ्यर्घ, st. dessen zu setzen अभ्यर्घेत् adv. vor Etwas (abl.) her ḌAT.
 Br. 1, 7, 2, 21. 4, 2, 2, 7. तदस्माद्भ्यर्घो ऽचरत् TBh. 2, 3, 3, 1.
 अभ्यर्क्षणा (von अर्क्ष् mit अभि) n. Ehrenbezeugung, Verehrung BUĀG.
 P. 11, 27, 17.
 अभ्यर्क्षणीय Spr. 761.
 अभ्यर्लकार m. = अर्लकार Schmuck; am Ende eines adj. comp. f. आ
 MBh. 3, 16166.
 अभ्यल्प (अभि + अल्प) adj. recht klein AIR. Br. 3, 9.
 अभ्यवदान्य von 3. दा mit अभ्यव.
 अभ्यवकर्षा das Zusichnehmen (von Speise und Trank): ननु च द्वव-
 द्ब्रुच्यस्याभ्यवकर्षां पानमित्युच्यते। अभ्यवकर्षां च कण्ठाद्घोचनयनम् Mir.
 III, 39, b, 7. भैताभ्यवकर्षा Vishnu's DHARMAḢ. 28, 10.
 अभ्यवर्क्षार्य n. pl. Speisen MBh. 2, 200. 3, 11663.
 अभ्यसनीय (von 2. अस् mit अभि) adj. dem man obliegen soll: शील
 KATHĀS. 72, 257.
 अभ्यस्तम् vgl. unter 3. इ mit अभ्यस्तम्.
 अभ्यस्य (von 2. अस् mit अभि) adj. zu treiben, dem man obliegen soll:
 रात्रिषीणो च लोके ऽस्मिन्नभ्यस्या मृगया वने R. GORR. 2, 46, 16.
 अभ्यार्कर्ष (von 1. कर्ष् mit अभ्या) m. das Anziehziehen MBh. 1, 7109.
 अभ्यागमन Herankunft: कालाभ्या० Verz. d. Oxf. H. 343, b, 36.
 अभ्यातानं TS. 3, 4, 6, 2. PĀR. GRH. 1, 3, 7. अभ्यातानानां (so ist wohl
 zu lesen) देवानाम् ANUKR. zu KĀTH. 38, 12 in Ind. St. 3, 439, 1.
 अभ्यात्म im ersten Beispiele ist gleichfalls das adv. anzunehmen.
 अभ्यानन (अभि + आ०) adj. das Gesicht Jmd zuehend BUĀG. P. 10, 13, 8.
 अभ्यावृत्ति, अनभ्यावृत्त्या Spr. 2111.
 अभ्यासवत् (von अभ्यास) adj. Bez. eines Jogen auf einer bestimmten
 Stufe Verz. d. Oxf. H. 231, b, 38.
 अभ्यासाकूपार n. = आकूपार N. eines Sāman Ind. St. 3, 203, a.
 अभ्यासादपितव्य (vom caus. von सद् mit अभ्या) adj. was man in die
 Nähe kommen lassen darf MBh. 3, 17101.
 अभ्युत्तण Verz. d. Oxf. H. 103, a, 34.
 अभ्युच्छ्रय (von श्रि mit अभ्युद्) m. Höhe: davon ०वत् adj. hoch: शै-
 लात् höher, als ein Berg MBh. 3, 11699.
 अभ्युज्ञायिनि adv. nach Uḡḡajini hin KATHĀS. 73, 441.
 अभ्युत्थान 3) अभ्युत्थानेन देवस्य समारब्धेन कर्मणा। विधिना कर्मणा
 चैव स्वर्गमार्गमवाप्नुयात् ॥ so v. a. durch die Macht des Schicksals MBh.
 13, 343.
 अभ्युत्सेक vgl. Spr. 3422.
 अभ्युद्य 2) ब्रह्मधराभ्युद्ये so v. a. beim Eintritt der Regenzeit Spr.
 3573. — c) दुःखमासादितं धारं प्राप्तश्चाभ्युद्यः पुनः MBh. 3, 3069. आत्मनो
 ऽभ्युद्याकाङ्क्षी Spr. 3694. Schol. zu VS. PRĀR. 1, 2. मत्कथाभ्युद्याङ्कित
 BUĀG. P. 3, 9, 38. यद्यप्यभ्युद्यः प्रायः प्रमाणाद्वधार्पति ein glücklicher
 Erfolg Spr. 2389. — e) Vermögen, Reichthum, franz. und engl. fortune
 DAṢAK. in BENF. Chr. 192, 19. — Vgl. भुवनाभ्युद्य.
 अभ्युद्यन s. मायाभ्युद्यन.
 अभ्युद्यिन् adj. sich erhebend: विपदि सदाभ्युद्यिन्याम् RĀGA-TAR. 5, 36.
 अभ्युदितशायिन् (अ० + शा०) adj. bei Sonnenaufgang noch schlafend;
 davon nom. abstr. ०शायिता MBh. 13, 5093.